

Δελτίο αντιπληροφόρησης

#1 – ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020

Μπείτε στη σειρά με αποστάσεις... Το σχολείο της νέας κανονικότητας ξεκίνησε!!!

Η σχολική χρονιά ξεκίνησε με συσσώρευση φόβων και έντονο ενδιαφέρον από τη μεριά των καναλιών, θεαματικές εικόνες προβλήθηκαν με ghostbusters να εξολοθρεύουν τον ιό ψεκάζοντας, δημιουργήθηκαν ρεπορτάζ με παγούρια και μάσκες για μαζική κατανάλωση, τα θλιβερά ντουβάρια στέκουν ίδια στη θέση τους, όμως κάτι έχει αλλάξει.

Το νέο σχολείο έχει νέες χωροταξίες. Στην πόρτα του σχολείου ενημερώνεσαι με γραπτές ανακοινώσεις για τη σοβαρότητα της κατάστασης, την υποχρεωτικότητα της μάσκας και τα πιθανά συμπτώματα (όλα απίστευτα συνηθισμένα) που σου απαγορεύουν να διασχίσεις την πόρτα. Αν μπορέσεις να μπεις στην αυλή θα διακρίνεις ποικιλία σημαδιών (βουλίτσες, γραμμές, τετράγωνα ή άλλα πιο πολύχρωμα και ευφάνταστα!) που θα οριοθετούν αυστηρά χώρους ελεγχόμενης κίνησης και επιτρεπτών αποστάσεων.

Αν πετύχεις το διάλειμμα θα διαπιστώσεις πώς η νέα "μόδα" παιχνιδιού είναι ο "κωρονοϊός" (μια παραλλαγή κυνηγητού που αν ακουμπήσεις τον άλλο σημαίνει ότι τον κόλλησες κωρονοϊόσε συμβολικό πάντα επίπεδο!), όπως και ότι είναι λίγα τα παιδιά έξω κι αυτό γιατί υπάρχει ένα σύστημα εναλλασσόμενων διαλλειμάτων που ορίζει πώς οι μαθητές βγαίνουν "μονά-ζυγά" για προαυλισμό....Φυσικά ούτε λόγος για εκδρομές!

Ο αίθουσες διδασκαλίας έχουν αλλάξει, όλα τα θρανία έχουν γυρίσει να κοιτάνε τον πίνακα με κρατική εντολή, η συνεργασία και η ομαδικότητα είναι απαγορευμένες πλέον στο νέο σχολείο. Στους τοίχους των τάξεων μπορείς να βρεις

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

σελ. 3: τηλε-εργασία
σελ. 5: τι είναι
τα κόκκινα μαντήλια

διάσπαρτα χαριτωμένες παιδικές ζωγραφιές με ευφάνταστες απεικονίσεις του ιού, άλλες τρομακτικές κι άλλες πιο αστείες. Οι μυρωδιές στους διαδρόμους έχουν αλλάξει. Κυριαρχεί παντού η οσμή των αντισηπτικών και των απορρυπαντικών αφού οι καθαρίστριες τρέχουν με εξαντλητικά τελετουργικά και σπονδές χλωρίνης να ξορκίσουν τον ιό.

Η σωματικότητα έχει αλλάξει. Οι εκφράσεις του προσώπου είναι περιορισμένες, η επικοινωνία γίνεται με δυσκολία μέσα από το προσωπικό σύνορο της μάσκας. Η επαφή, το άγγιγμα, η ανταλλαγή αντικειμένων θεωρείται ένα θανάσιμο αμάρτημα που θέτει εαυτόν και άλλους σε κίνδυνο. Οι κινήσεις εμπεριέχουν αμηχανία, το σώμα προσπαθεί να καταλάβει πώς μπορεί να δράσει, κάνει χειρονομίες που κόβονται στον αέρα, τα πολύχρωμα κακοσχεδιασμένα αφισάκια του ΕΟΔΥ συνεχώς υπενθυμίζουν και οριοθετούν: "Έχουμε πόλεμο, μην ξεχαστείτε!".

- Καλημέρα! Με λένε....είμαι η καινούρια σας δασκάλα...
- Πώς σας λένε; Δεν ακούσαμε...
- (πιο δυνατά, σχεδόν φωνάζοντας κάτω από τη μάσκα)
ΚΑΛΗΜΕΡΑ! Με λένε....
- Κυρία, δεν έχω μαρκαδόρους να πάρω από το διπλανό μου;
- Όχι παιδί μου δεν επιτρέπεται να ανταλλάσσετε αντικείμενα. Δεν τα είπαμε; Δεν έχουμε κάνει επανάληψη 50 φορές τις οδηγίες του ΕΟΔΥ;

- Μα κυρία μαζί παίζουμε όλη μέρα στο πάρκο!
- Ααα, εεε καλάβάλε αντισηπτικό και δάνεισέ του τους μαρκαδόρους σου...
- Να δείξω στους άλλους τι ζωγράφισα;
- Τι;;; όχι δεν πρέπει να σηκώνεσαι από τη θέση σου, πρέπει να έχετε απόσταση....
- Κυρία βγάζετε λίγο τη μάσκα; Δε σας έχουμε δει ποτέ χωρίς μάσκα!
- Χμ. Έχετε δίκιο...(διστακτικά κατεβάζει τη μάσκα).
- Αααα! Πιο ωραία είστε χωρίς τη μάσκα!
- (σεμνά) Ευχαριστώ. (ζανα-ανεβάζει τη μάσκα)

Τα παιδιά και οι δάσκαλοι βρέθηκαν να πρωταγωνιστούν σε ένα θέατρο του παραλόγου, όπου πρέπει να παίζουν το ρόλο τους σωστά, γιατί αν ψιθυρίσουν: "Μα καλά δουλευόμαστε τώρα;", θα χαρακτηριστούν "κοινωνικά ανεύθυνοι." Οι δάσκαλοι έχουν καθήκον (αφού πρώτα πεισθούν και οι ίδιοι όπως λένε οι οδηγίες!) να επιβάλουν τα "μέτρα για την υγεία" που καμία σχέση δεν έχουν με την υγεία, αλλά με την εκπαίδευση στην υπακοή σε εντολές και την εμπέδωση του θρίλερ που παίζεται τώρα στις οθόνες μας με τίτλο "φονικός ιός."

Το νέο σχολείο είναι και έξω από τα ντουβάρια, είναι το ψηφιακό σχολείο που τρέχει παράλληλα. Η ψηφιοποίηση της εκπαίδευσης είναι μια αλλαγή που προωθείται χρόνια και προσγειώθηκε με άνεση στο χώρο που της έφτιαξε η "κατάσταση έκτακτης ανάγκης" της μαζικής υγιεινιστικής υστερίας. Ο σκοπός είναι η μέτρηση και ο έλεγχος των εκπαιδευτικών δεδομένων, η αξιολόγηση και η πειθάρχηση. Η τηλε-εκπαίδευση τώρα μπαίνει μπροστά για να σπάσει μαθητικές καταλήψεις και διαμορφώνεται σε ένα εργαλείο για ένα σχολείο "που δε θα κλείνει ποτέ".

Οι μικροί άνθρωποι που θα εκπαιδευτούν σε αυτόν τον τύπο σχολείου θα είναι διαφορετικοί; Δύσκολο να το διακρίνουμε καθαρά ακόμα, πίσω από μάσκες και οθόνες, αλλά ένας άνθρωπος που βρίσκεται συνεχώς καθηλωμένος σε καθιστή θέση μπροστά από μια

οθόνη κουνώντας μόνο τα δάχτυλα του, ένας άνθρωπος που αποστρέφεται την κοινωνική επαφή, φαντάζει σαν τον ιδανικό εργάτη της αναδιάρθρωσης που έρχεται.

Άραγε μετά την έλευση του "σωτήριου" (;) εμβολίου, όταν μας επιτρέψουν να βγάλουμε τις μάσκες, όταν θα μας αφήνουν να έρθουμε πιο κοντά, μήπως κάποιοι δε θα θέλουν πλέον να τις αποχωριστούν και να ξαναπλησιάσουν το διπλανό τους; ❖

τηλε-εργασία: απαγορεύεται το κάπνισμα (και οι πυτζάμες!)

Αποφάσεις (η αλήθεια είναι όχι μετά από πολύ σκέψη) ότι η «δουλειά στο σπίτι» σου κάνει περισσότερο απ' το να τρέχεις προς και από το γραφείο. Στη διάρκεια των καθολικών απαγορεύσεων («lockdown») βρέθηκες να δουλεύεις απ' το σπίτι, αλλά το πράγμα ήταν προβληματικό, ανοργάνωτο – και αγχωτικό, λόγω του χάρου που σύμφωνα με τις φήμες κυκλοφορούσε στο δρόμο.

Τώρα, που έχεις πεισθεί ότι τα πράγματα δεν είναι τόσο σοβαρά και που η εργοδοσία δείχνει καλύτερα οργανωμένη, προσφέρεσαι σαν εθελοντής για δουλειά απ' το σπίτι. Μια απόδειξη της κοινωνικής ευθύνης σου διάολε!

Νάσαι λοιπόν μπροστά στον υπολογιστή σου, στο σαλόνι του διαμερίσματος, ενώ κάπου στο βάθος πίσω σου παίζει το παιδί. Είσαι ντυμένος άνετα (ημίγυμνος δηλαδή, κάνει ζέστη) και καθώς πρόκειται να έχεις μια τηλεδιάσκεψη με τον προϊστάμενο ανάβεις ένα τσιγάρο – μια ηρεμιστική απόλαυση που ποτέ δεν είχες δουλεύοντας στο γραφείο. Α, να ο κύριος τάδε...

- Καλημέρα!
- Καλημέρα Γιώργο... Βλέπω ότι καπνίζεις... Θα σε παρακαλούσα να το σβήσεις – είμαστε στη δουλειά!... Και θα προτιμούσα να είσαι ενπρεπώς ντυμένος...

Σας φαίνεται υπερβολικό, προϊόν φαντασίας; Ή μήπως συνωμοσιολογίας; Τίποτα απ' αυτά. Η λονδρέζικη δημοτική επιχείρηση Hammer-smith & Fulham Council, ένας αρκετά μεγάλος εργοδότης, αποφάσισε για τους "τηλε-εργαζόμενους" της ότι ... κάθε τμήμα της ιδιωτικής εγκατάστασης που χρησιμοποιείται αποκλειστικά για εργασιακούς σκοπούς απαιτείται να είναι καθαρό από καπνό τσιγάρου... καθώς και ότι ... τα μέλη της οικογένειας απαγορεύεται να καπνίζουν στο γραφείο του κατ' οίκον εργαζόμενου... Όσο για τον dress code; Είναι προφανές... όχι; Δεν μιλάς ούτε στον ανώτερο ούτε στο συνάδελφο με μισάνοιχτο μπουρνούζι, έτσι δεν είναι; Ο ενδυματολογικός κώδικας της δουλειάς πρέπει να ισχύει ακόμα και στη δουλειά στο σπίτι μέσω δικτύωσης...

Η εντολή της διοίκησης της Hammer-smith & Fulham Council αποσύρθηκε τελικά επειδή αντέδρασε το συνδικάτο. Προ-

φανώς δεν ήταν μια διένεξη υπέρ ή κατά του καπνίσματος. Πρόκειται γι' αυτό: ενώ ο μισθωτός νομίζει ότι δουλεύοντας στο σπίτι παίρνει την ένταση της δουλειάς για να την βάλει σ' ένα πιο οικείο και άνετο περιβάλλον με ποιο χαλαρούς ρυθμούς, διαπιστώνει (;) ότι έχει πετύχει το αντίθετο. Να φέρει το αφεντικό και τις νόρμες της δουλειάς στο σπίτι του, επεκτείνοντάς τις σε νόρμες της καθημερινής ζωής!

Έχει το δικαίωμα ο εργοδότης να απαιτεί αυτήν την επέκταση των εργασιακών κανόνων στην κατ' οίκον εργασία; Η απάντηση δεν είναι ακόμα σαφής και νομοθετημένη επίσημα – αλλά η ευκολία με την οποία οι εργοδότες στέλνουν μισθωτούς σε «τηλε-εργασία» δεν προοιωνίζεται την παραίτησή τους απ' τα «πειθαρχικά» δικαιώματά τους. Το ερώτημα μπορεί να γίνει και ανάποδα: με ποια επιχειρήματα ο «τηλε-εργαζόμενος» μισθωτός θα απαιτήσει, όταν βρίσκεται σε τηλεδιάσκεψη (ας πούμε), να έχει απ' την μια μεριά του πληκτρολογίου το τσιγά-

συνέχεια
στην επόμενη
σελίδα

ρο και απ' την άλλη τον καφέ, και να κάθεται φορώντας μόνο το σώβρακο ή τις πυτζάμες του; Το «είμαι στο σπίτι μου» ακούγεται αναιμικό όταν, στην πραγματικότητα, μπροστά στον δικτυωμένο υπολογιστή με το ρεπερτόριο της δουλειάς δεν βρίσκεται στο σπίτι του ακριβώς... Αλλά σ' έναν «ενδιάμεσο μετα-χώρο» που είναι το διαδίκτυο. Πρόκειται για ιδιωτική ζώνη, όπως για παράδειγμα το τραπέζι της κουζίνας; Ή πρόκειται για δημόσια ζώνη (διασκέδασης ως πρόσφατα και, ιδού, εργασίας!) που εκβάλλει στον ιδιωτικό χώρο / χρόνο μόνο για τον αποικίσει;

Είναι γνωστό ότι η μεγάλη μάζα των χρηστών του διαδικτύου, και ειδικά η μεγάλη μάζα των πελατών των εταιρειών των (αντι)social media είχε (και εξακολουθεί να έχει) την εντύπωση ότι επειδή πληκτρολογεί (συνήθως) απ' το σπίτι κάνει ό,τι κάνει στη σφαίρα του ιδιωτικού. Με μεγάλη έκπληξη (και ελάχιστη συνειδηση) κάποιοι απ' αυτούς τους χρήστες διαπιστώνουν ότι το να κάνεις μια ανάρτηση στον «τοίχο» του υποτιθέμενου «προσωπικού λογαριασμού» σου σε κάποιο antisocial μέσο είναι πολύ λιγότερο ιδιωτικό απ' το να έγραφες τα ίδια πράγματα με μαρκαδόρο σ' ένα σεντόνι που θα το κρεμούσες στο μπαλκόνι σου. Στην δεύτερη περίπτωση το πολύ πολύ να το διάβα-

ζαν οι γείτονες και κάποιοι χασομέρηδες περαστικοί. Στην πρώτη, πέρα απ' τους «νόμιμους» (;) αναγνώστες, ο οποιοσδήποτε, από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου έχει λίγες τεχνικές γνώσεις μπορεί να εισβάλει, να υποκλέψει, να διαστρέψει... Σίγουρα δεν είναι αυτό που θα λεγόταν «ιδιωτικότητα» - αλλά οι μάζες δεν έχουν χαμπαριάσει.

Η δουλειά απ' το σπίτι με υπολογιστή και δικτύωση δεν υστερεί καθόλου σε παρανοήσεις. Που 11 φορές στις 10 είναι (ή θα είναι) σε βάρος του «τηλε-εργαζόμενου». Η επιτήρηση της λειτουργίας οποιουδήποτε υπολογιστή από οποιαδήποτε απόσταση είναι ένα «λυμένο» τεχνικά ζήτημα. Και η γενίκευση της «τηλε-εργασίας» (θα) είναι κίνητρο για την ακόμα μεγαλύτερη βελτίωση των σχετικών προγραμμάτων. Κάποια θα είναι σε γνώση του μισθωτού («σε βλέπω!»). Κάποια θα τα αγνοεί αλλά θα υποθέτει την ύπαρξή τους.

Το αλγοριθμικό πανοπτικό της κατ' οίκον δικτυακής εργασίας θα διαφοροποιείται μόνο ως προς την αρχιτεκτονική του από εκείνο που πρότεινε ο Bentham στα τέλη του 18ου αιώνα: αντί για κελιά φυλακής θα υπάρχουν διαμερίσματα πολυκατοικιών, σπίτια οποιουδήποτε είδους, πληκτρολόγια και οθόνες...

Σηκώνουμε τα κόκκινα μαντήλια!

(Τι είμαστε και τι υποστηρίζουμε)

Λένε ότι το πρώτο θύμα κάθε πολέμου είναι πάντα η αλήθεια.

Τι διαφορετικό θα περίμενε κανείς από έναν “πόλεμο κατά ενός αόρατου εχθρού”;

Υπάρχει περίπτωση κράτος και κεφάλαιο να μην μας λένε την αλήθεια και να μην δουλεύουν για το καλό μας; Η ιστορία των τελευταίων τουλάχιστον δύο αιώνων μας δείχνει πως ναι! Τα κράτη φυσιολογικά προσπαθούν να επεκτείνουν συνεχώς τα όρια της επιβολής τους και οι επιχειρήσεις της κερδοφορίας τους, σίγουρα όχι για το καλό των εργατών/τριών, όσων δηλαδή από τη δουλειά τους πλουτίζουν τα αφεντικά και από την υπακοή τους συντηρείται το κράτος.

Επειδή η κάθε σκέψη (πρέπει να) οδηγεί σε μια επόμενη, αντιλαμβανόμαστε ότι το σύστημα με το οποίο λειτουργεί ο κόσμος όλος (που, γιατί να το κρύψουμε, είναι ο καπιταλισμός) περνά μια κρίση, που για να την ξεπεράσει κάνει ό,τι έκανε και με τις προηγούμενες κρίσεις του: αναδιαρθρώνεται. Καθορίζει εκ νέου δηλαδή, με όρους υλικής δύναμης και προπαγάνδας, κάθε τι που αφορά εμάς, τις εργάτριες και τους εργάτες, που του παρέχουμε όσα έχει. Πώς δουλεύουμε και πώς (δεν) αμειβόμαστε, πώς (δεν) κοινωνικοποιούμαστε, πώς (δεν) κυκλοφορούμε, αλλά και πώς (δεν) σκεφτόμαστε. Φτιάχνει στα μέτρα του, πέρα από τα στενά όρια της εργασίας (την οποία επανακαθορίζει), και ένα νέο μοντέλο συμπεριφορών και τρόπου σκέψης, επιβάλλοντας ταυτόχρονα και μια όλο περισσότερο εντεινόμενη επιτήρηση σε κάθε τόπο και χρόνο.

Σε μια εποχή που η κρίση βαθαίνει και εντείνονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών κεφαλαίων και κρατών, κάθε ευκαιρία για πιο εύκολη και γρήγορη αναδιάρθρωση σίγουρα τους είναι ευπρόσδεκτη. Κάποιες επιχειρήσεις ευνοούνται και κάποιες άλλες θα σβήσουν ή θα τοποθετηθούν στους κλάδους αιχμής που αναδεικνύονται ως πιο επικερδείς. Τέτοια ευνοημένα κεφάλαια, όπως των φαρμακοβιομηχανιών και των εταιρειών πληροφορικής (αλλά όχι μόνο), φαίνεται να είναι αυτά που σε συνεργασία με κρατικούς φορείς, που

φροντίζουν για τη διαρκή ανανέωση της επιτήρησης (αυτή τη φορά δήθεν για λόγους δημόσιας υγείας – από τα διαβατήρια υγείας μέχρι τον νόμο για τη λογοκρισία των «fake news» στο διαδίκτυο), διαμορφώνουν αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε βιο-πληροφορικο-ασφαλίτικο σύμπλεγμα εξουσίας.

Ο νέος κορωνοϊός ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία για την επιτάχυνση και το βάθεμα της αναδιάρθρωσης. Ένας ιός από γνωστή οικογένεια, που ήταν γνωστό έγκαιρα ότι προκαλεί σοβαρή νόσο μόνο σε συγκεκριμένες πληθυσμιακές ομάδες (περίπου το 50% των θανάτων που αποδόθηκαν στην covid-19 συνέβησαν σε γηροκομεία), και άρα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί με πολύ ηπιότερα μέσα – με προτεραιότητα την προστασία αυτών των ομάδων. Αυτοί όμως που έχουν την εξουσία προτίμησαν να τον εκμεταλλευτούν για τους δικούς τους σκοπούς και έτσι στήθηκε ένα ευφύεστατο πλαίσιο τρομοκρατίας, με καμπύλες και αριθμούς, θανατόμετρα και κρουσματομέτρα, που στόχευε στις υγιεινιστικές φοβίες και μέσα στο οποίο ταίριαξαν όλα τα γνωστά στρατο-αστυνομικά μέτρα πειθάρχησης που επιβλήθηκαν στον υγιή (δυνάμει ασθενή!) πληθυσμό, και καμία σχέση δεν είχαν με αντιμετώπιση κάποιας επιδημίας (από την απαγόρευση μαζώξεων και κυκλοφορίας ως τη μερική ποτοαπαγόρευση). Ξαφνικά, λοιπόν, μέσα σε ελάχιστους μήνες οι άνθρωποι παγκόσμια έπαψαν να πεθαίνουν από καρδιακά και εγκεφαλικά επεισόδια, από σχεδόν κάθε άλλη αιτία (ακόμη και από άλλους ιούς) και οι θάνατοι άρχισαν να μπαίνουν σε μια «κοινή δεξαμενή» θανάτων από covid-19.

Για να σταματήσει αυτή η «κοινή δεξαμενή» θανάτων να γεμίζει πρέπει, μας λένε σε κάθε τόνο, να φτιαχτεί ένα νέο θαυματουργό φάρμακο-εμβόλιο, για το οποίο δουλεύουν ακούραστα οι φαρμακοβιομηχανίες, με χρηματοδότηση από δικά

μας λεφτά. Πότε άλλωστε χάσαν ευκαιρία να δημιουργήσουν έκτακτες ανάγκες που έρχονται καλύψουν με καινούργια πανάκριβα φάρμακα που είναι από άχρηστα έως θανατηφόρα; Και πότε άφησαν τους «ειδικούς» έξω από τα συμφέροντά τους (σας θυμίζει τίποτα η Novartis;); Αυτό το πρωτότυπο θαυματουργό εμβόλιο που θα σταματήσει τη θανατοδεξαμενή θα κυκλοφορήσει χωρίς πολλές δοκιμές και χωρίς πολλές ευθύνες αυτών που θα το παράξουν και θα το (μοσχο)πουλήσουν (αφού είμαστε σε έκτακτη ανάγκη!). Αν τώρα αυτό το εμβόλιο είναι γενετικά τροποποιημένο (δηλαδή: από τεχνητό mRNA ως ολόκληρος μεταλλαγμένος ιός), αν είναι η πρώτη φορά στην ιστορία που θα εγκριθεί ανθρώπινο εμβόλιο κατασκευασμένο στις αρχές της γενετικής μηχανικής, και αν τελικά αυτό προκαλέσει παρενέργειες και θανάτους, τι να κάνουμε (μας ξαναλένε), αυτά συμβαίνουν, αλλά θα είναι για το καλό του κόσμου όλου.

Το 1/3 έως το 1/2 του παγκόσμιου πληθυσμού κλείστηκε σπίτι του (είτε είχε είτε δεν είχε “κολλήσει”...) με «αυτοκρατορική» διαταγή. Και όταν βγήκε από αυτό, ανακάλυψε ότι ή δεν είχε δουλειά ή έπρεπε να δουλεύει όλη μέρα στην εταιρεία ή/και στο σπίτι του για μικρότερο μισθό. Δεν το λες και μικρό κέρδος αυτό για τους εργοδότες... Ταυτόχρονα, έγινε κοινή συνείδηση σε δισεκατομμύρια ανθρώπους, με την ευγενική και επ’ αμοιβή συμβολή τεράστιων προπαγανδιστικών μηχανισμών (μ.μ.ε.), ότι πρέπει να υπακούν τυφλά στους αφέντες τους (κρατικούς μηχανισμούς και κεφάλαιο), διότι εάν δεν το έκαναν και εξέφραζαν οποιαδήποτε αμφιβολία θα έπεφταν σαν το χαλάζι πρόστιμα, ποινές φυλάκισης, αλλά και η μεγάλη ντροπή που αποτελεί ο στιγματισμός ως «ψεκασμένου», «χριστιανοταλιμπάν», «αρνητή της μάσκας», φοβικού στο 5G και εν τέλει όμοιου με τους πιστούς της «επίπεδης γης». Φτιάχτηκε έτσι το τόσο βολικό για τους δημαγωγούς δίπολο: πιστοί εναντίον άπιστων – όπου άπιστοι σημειώστε «συνωμοσιολόγοι». Ιδού η δεύτερη «κοινή δεξαμενή», εκεί που μεθοδευμένα ρίχνονται όσες/οι αμφισβητούν τη διαστρεβλωμένη πραγματικότητα: αυτή της συνωμοσιολογίας.

Και η οργανωμένη, κριτική ματιά και απόψεις από την πλευρά των εργατριών/ών; Αυτή που παρακολουθεί ψύχραιμα όσα γίνονται και έχει ή διαμορφώνει τα απαραίτητα αναλυτικά εργαλεία να κρίνει κάθε τι που γίνεται και από την οπτική του ποιόν συμφέρει και ποιόν χτυπά; Φαίνεται αυτή τη στιγμή να είναι αδύναμη να παράξει το έργο που της αντιστοιχεί. Είναι μειοψηφική και εύκολα

Το “παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ”, ένας απ’ τους παγκόσμιους θεσμούς του καπιταλισμού, το παραδέχεται: “**η πανδημία είναι μια σπάνια ευκαιρία να ξαναφτιάξουμε τον κόσμο μας**”

Τον δικό τους κόσμο· αλλάζοντας τα φώτα, “επ’ ευκαιρία”, στον δικό μας!!

πετιέται (από κυρίαρχους και μη) στην «κοινή δεξαμενή» της συνωμοσιολογίας. Υπάρχει όμως. Η εργατική κριτική απέναντι στην κολοσιαίων

διαστάσεων, ταυτόχρονη, σχεδόν παγκόσμια, αναδιάρθρωση πρέπει να συγκροτηθεί και να παράξει τον δικό της λόγο και τη δική της πράξη.

Ανασηκώσαμε λοιπόν τα κόκκινα μαντήλια σαν δήλωση και κάλεσμα σε συλλογική κριτική, αντιπληροφόρηση και πράξη από την εργατική πλευρά της ιστορίας και απέναντι στα όσα μας συμβαίνουν. Τα κόκκινα μαντήλια στο πρόσωπο, είτε για να το κρύψουν απ’ την αναγνώριση της αστυνομίας είτε για να το προστατέψουν πρόχειρα από δακρυγόνα και ασφυξιογόνα, είναι μέρος της εργατικής/πληβειακής ανταγωνιστικής ιστορίας εδώ και δεκαετίες!

Η υιοθέτηση των κόκκινων μαντηλιών σαν μέρους του καθημερινού μας ντυσίματος σ’ αυτήν την συγκυρία έχει, εξ αρχής αυτήν τη σημασία: σ’ ένα κόσμο γεμάτο φόβο, κρατική κατατολή, «μάσκες» και «αντισηπτικά», τοποθετούμε εαυτούς στη δική μας ανταγωνιστική ιστορία. Υπάρχει βέβαια και η πρακτική πλευρά: στον βαθμό που δεν είναι δυνατό να αποφεύγουμε το καθεστωτικό σύμβολο της υπακοής/πειθαρχίας, τη μάσκα – σύμβολο με πολιτική σημασία για τη δική τους μεριά – η αντιστροφή μέσα απ’ τη χρήση του δικού μας συμβόλου (του κόκκινου μαντηλιού) μάς απαλλάσσει απ’ τα πρόστιμα, ενώ ταυτόχρονα φωνάζει ότι «δεν τρώμε» ούτε τον ψυχολογικό πόλεμο ούτε την πειθάρχηση.

Προσπαθούμε να κατανοούμε τι και γιατί γίνεται και πώς θα το αντιπαλέψουμε, γιατί μόνο για το καλό μας δεν είναι.

Ερευνούμε, σκεφτόμαστε, συζητάμε συλλογικά και πράττουμε.

Αυτό δεν είναι "θεραπευτική αγωγή"
Είναι αντικοινωνικός πόλεμος!!

βηκώνουμε τα κόκκινα μαντήλια!

Επειδή δεν υπάρχει "φροντίδα υγείας" γενικά κι αόριστα...
Υπάρχει "βιομηχανία της υγείας"
με ό,τι σημαίνει η λέξη βιομηχανία!
(Είναι ο καπιταλισμός stupid!)

Επειδή δεν υπάρχουν "φάρμακα" γενικά κι αόριστα...
Υπάρχουν κτηνώδεις φαρμακοβιομηχανίες,
με απίστευτα κέρδη και τεράστιο έλεγχο
πάνω σε πολιτικούς, γιατρούς, μήντια
και "διαμορφωτές της κοινής γνώμης"!
(Είναι ο καπιταλισμός stupid!)

Επειδή δεν υπάρχει "η ενημέρωση των πολιτών"
γενικά κι αόριστα...
Υπάρχουν μεθοδευμένοι βομβαρδισμοί απειλών
που λέγονται psyops
(επιχειρήσεις ψυχολογικού πολέμου)!
(Είναι ο καπιταλισμός stupid!)

κόκκινα
★
μαντήλια

